

זכני לגדל...

עבודת הקודש

יש, ונשות ישראל חשות מדי פעם תחושת נחיתות, ושאלות: "למה נגרע?" למה לא נבנה אף אנו בתי תפילה, מדוע שלא נלמד גם אנו בישיבות ונתפלל בבית הכנסת שלוש תפילות ביום? עולמם של הגברים שוקק פעילות ועשייה, מדוע זה יהיה עולמנו שונה משלהם?

ד' אמר לנשות ישראל: **חייכן, ששלכן גדולה משלהם**. אתן תדלקנה את נרות השבת, אשר ידלקו מערב שבת עד ערב שבת, יאירו את בתיכן בקדושה וישרו בו שלוה. אתן תהיינה האמהות, המחנכות, המפיצות את אור התורה והמחזירות אותו בנשמות בניכן ובנותיכן, במשפחתכן ובכל אשר סביבכן.

גם בלילות חשוכי שינה, כאשר יושבות אתן ומנענעות את עריסת תינוקכן ושרות לו את שיר הערש, תוך שאתן נאבקות בריסי עיניכן הנעצמות, גם אז יושבות אתן בבית ד'. **אכן, שלכן גדולה משלהם**.

(דבריה של שרה שנירר ע"ה לתלמידותיה / שאוני בלבנו)

חנה, משזכתה לבן שאליו כה נכספה, גלוי וידוע היה לפניה גודל האחריות שהיא נטלה על עצמה: **להיות אם ישראלית**.

ומתוך הכרת ערך עבודת הקודש הזאת הריהי נשארת בביתה לעת העליה לרגל: "וחנה לא עלתה, כי אמרה לאישה: עד יגמל הנער והביאותיו ונראה את פני ד'..." **עבודת קודש זו, לגדל ולחנך את בנה לתורה וליראת שמים, עולה בעיניה על כל יתר עבודות הקודש**.

(הרב משה חיים לאו)

לבנות עולמות

"כל המוסיף נפש אחת לישראל כאילו בנה עולם". אותה אם שזכתה לבנות עולמות בעולם הזה, היא עולה ומתעלה אחרי מאה ועשרים בעולמות העליונים היונקים חיותם מהעולמות שבנתה בעולם הזה.

כל תלמוד תורה, כל קיום מצווה, כל תפילה, כל מעשה חסד - הכל נזקף לזכותה. והיא מתעלה מעולם לעולם של גן עדן נצחי.

(הרבנית ר' לפידות / שירת הבית היהודי)

בנאום ההכתרה של רבי מאיר שפירא מלובלין, כאשר נתמנה לרבה של קהילת פיוטרקוב המעטירה, היו נשואות אליו עיני כל העדה, כשאזניהם כרויות לשמוע מה בפיו של רבם הנערץ בשעה זו. הם התבוננו בו כשהוא מנשק לפרוכת, נושא את עיניו לעבר עזרת הנשים, ומילותיו הראשונות מופנות אל... **האם היהודייה:**

"מזל טוב, אמא! מאירק'ה שלך נתמנה לרב בפיוטרקוב! תודות להתמודדות שלך, עמלך הרב ומסירות נפשך, קם ונהיה הדבר."

ואז המשיך: "אתן, אמהות בישראל! אתן המגדלות במאמץ רב ובהקרבה עצמית את מאירק'ה, שלוימה'לע או דויד'ל שלכן. בעמלכן מעצבות אתן את דמותן, את אישיותן. ומי יודע?" הרעים קולו, "מי יודע איזה גדול **בישראל אתן מטפחות?** גם הוא עשוי לומר לכן 'מזל טוב' באחד הימים, כאשר יתמנה לרב בישראל, או לראש ישיבה, או שיתפרסם שמו כתלמיד חכם גדול. מי יודע? **יתכן שאתן מגדלות את המשיח, את מושיעם של ישראל. מזל טוב לכולכן, אמהות בישראל!**"...

(פ' בניש / שאוני בלבנו)

מעלתם של ילדי ישראל

כידוע יש ירידת דורות נוראה, ובכל דור ודור ובכל תקופה ותקופה רואים את הירידה הזאת יותר ויותר. אבל, בדבר אחד ויחיד אין ירידה. **במושג "תינוקות של בית רבן"**.

הטהרה שאפפה תמיד את המושג הזה אופפת אותו גם כיום הזה. כמו הילדים בתקופת הנביאים, התנאים והאמוראים. תינוקות של בית רבן הם תמיד כאלה, ולא משנה כלל באיזה דור הם חיים.

מי שמחנך את התינוקות של בית רבן בדורנו, **הרי זה כאילו הוא מחנך את התינוקות של בית רבן שבדורם של אביי ורבא!**

(דברי החפץ חיים, מובא בספר "ברכי נפשי")

מעשה שהיה בנהג טנדר המסיע ילדים אל ה"חדר" ללמוד תורה, אשר באופן קבוע התווכח עם המלווה של ההסעה מי יפתח בכל פעם את הדלת לילדים העולים והיורדים בכל תחנה. (באותם ימים, דרשה פתיחת דלת הטנדר הפעלת כוח פיזי רב). משלא הגיעו לעמק השווה, פנו אל הגרב"צ אבא שאול זצ"ל, לשאול בעצתו.

רבי בן ציון נדהם מעצם השאלה, וכך אמר להם:

"**כל ילד יהודי הלומד תורה הוא בבחינת "ספר תורה"**. ואם כן, לטנדר המסיע אותם יש דין של "ארון הקודש". פתיחת הדלת וסגירתה, כמוה אפוא, כמצווה הגדולה של מצוות פתיחת וסגירת הניכל.

בדרך כלל בבית הכנסת, אנשים מתקוטטים ומתווכחים מי יזכה לקיים את המצווה הגדולה הזאת - ואילו אתם מנסים להתחמק ממנה!?"

(הרב זילברשטיין / עלינו לשבח ויקרא)

כל ילד הוא בן יחיד אצל הקב"ה וחביב כדוד מלך ישראל... יש למסור את החיים למען התפקיד הזה שאין חשוב ממנו.

האמא מטפלת בילדיו של המלך - הקב"ה. המטפלת בבית המלך אינה מכניסה "בייבי סיטר" במקומה. היא יודעת שהיא מטפלת ב**נסיון שהכתר יושם על ראשו**. ואשרי מי שזוכה להמשיך בתפקיד עד היום האחרון, גם בגיל מאה ועשרים!

(הרב פינקוס / נפש חיה)

(הערה: באופן מעשי "בייבי סיטר" הוא הכרח בדורנו, אך חשוב לדעת את העיקרון, וגם כאשר נאלצים להפקיד את הילדים בידיים אחרות, חשוב לבחור את האפשרות הטובה ביותר עבורם)